



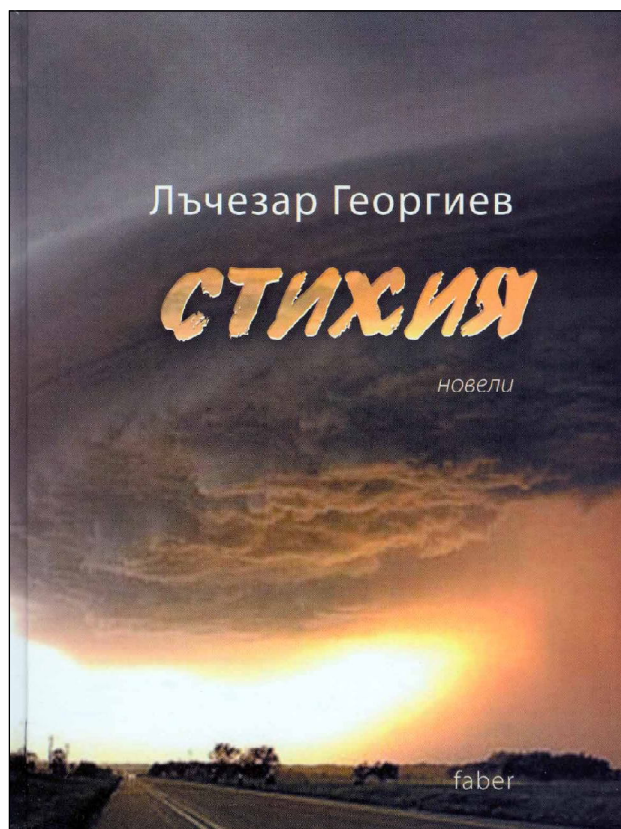
СТИХИЯТА НА ЛЪЧЕЗАР ГЕОРГИЕВ И ДУХОВНОТО МНОГООБРАЗИЕ НА ТВОРЕЦА

Доц. г-р Елена Георгиева

Лъчезар Георгиев е автор на 30 художествени и научни книги, както и над 60 научни студии и статии в научната периодика. Той е доцент във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, доктор по филология, ръководител на Университетското издателство „Св. св. Кирил и Методий“ – Велико Търново от 1992 г. до 2003 г., преподавател в специалността „Книгоиздаване“ във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“, а от 2005 г. и ръководител на катедра “Библиотекознание и масови комуникации” към Стопански факултет на ВТУ. Доц. д-р Лъчезар Георгиев – основателят на списанието за книгата „Издател“ и негов главен редактор през годините 1994–2005, чествува своя полувековен юбилей тази година.

Лъчезар Георгиев е явление уникално. Писането е неговата стихия, а творчеството за него е обществено-отговорен акт. Освен писател, той принадлежи и към гилдията на изследователите на книгата, периодичния печат, издателствата в България. Юбиларът не е новак в литературните среди на град Велико Търново за читателската аудитория. Неговите книги си имат свои читатели, чувствителни към съдържателността на мислите и ценящи простотата на формата.

Повод за тези редове е новата му белетристична книга „Стихия“. Новели. Велико Търново, 2006, 335 с. с ил. и портр., излязла в юбилейната за него година. „Стихия“ е сборник с новели, посветени на житейски проблеми на нашето съвремие „смисъла на човешкия живот, доброто и злото, любовта и омразата, вечното и преходното. Авторът потапя читателя в света на родната природа, в грижите на селския и градски човек, в мило-сърдието и непримиримостта към неправдата, уважение



към природата, човека и т.н. Новата му книга, в която той е подбрал най-новите си произведения, най-силните си разкази и новели от различни години, е адресирана към различни категории читатели – млади и стари. Откъс от книгата „Стихия“ е публикуван в списание „Кула. Списание за литература и изкуство“, издание на Община

Казанлък, 2006, № 1-3, 4-6. и определено е предизвикал определен интерес.

„Стихия“ е издадена с подкрепата на великотърновеца Ичко Лозев, който нееднократно е редактор и спонсор на литературните творби на Л. Георгиев.

Както всички книги на Лъчезар Георгиев, така и най-новата му книга е много добре оформена. Качествена хартия, твърда или мека подвързия, различно външно оформление на книгите му – шрифтово, идейно-символично, предметно-тематично, но винаги наситено с информация и естетика. Външното оформление на книгите също внася хармония. Верни приятели на юбиляра са художниците – Вельо Митев, Христо Цацинов, Евгени Стоянов, Маргрета Григорова и др. – автори на кориците, на илюстрациите на неговите книги. Много талантиливо художниците разкриват емоционалните страни на литературните произведения на Лъчезар Георгиев.

В своите 15 белетристични книги авторът отговаря на вълнуващите обществото въпроси на бита, съпричастен е към болките и очакванията на обикновения човек, разкрива истините на живота, разпалва родолюбиви чувства и т.н. Л. Георгиев описва средата, която добре познава, защото пишейки за хората, може да се опре и на интроспекция за себе си. За разказа като жанр се изисква специфичен талант и овладяване на съответната техника. Новелите пък носят житейска простота, интригуваща сюжетна линия и често с поучителен край. В тях има усещане за автентичност, защото героите са от социалната среда на обществото, елита не е обект на изображение. Фабулата е битова, в повечето случаи няма смях, а повече горчива тъга, защото разкрива суровите истини на живота. В романа, като повествователен жанр, главното е повествователността, драматургичността, човешката история. Голяма част от читателите достигат благополучно до края на неговите книги, не само заради историите, а заради атмосферата в тях. Ако погледнем от статистическа гледна точка, за Л. Георгиев няма не творчески сезон. За периода 1990 – 2006 г. той издава всяка година по една, а в някои години две и три книги, в обем от 120 до 494 страници:

1990 г. – Час на свиждане. Разкази и новели; Санта Инес. Повесть;

1992 г. – Дом на кръстопът. Разкази и новели; Босненска рапсодия. Роман; Два пъти очакван на бесилото. Роман.;

1993 г. – Безумна любов. Роман.;

1994 г. – Палатът на Карагерови. Роман.;

1995 г. – Самотна птица. Разкази и новели.;

1997 г. – Една нощ в Антверпен. Разкази.;

2000 г. – Една нощ в Антверпен. Разкази. 2 прераб и доп. изд.;

2001 г. – Карина. Роман;

2004 г. – Избрани творби в два тома. Том I. Повести и романи.;

2005 г. – Избрани творби в два тома. Том II. Разкази и новели.;

Разкази от „Дълбокото подземие“. Разкази.;

2006 г. – Стихия. Новели.

По-голяма част от изданията на книгите на Лъчезар Георгиев са дело на Великотърновски издателства и печатница „Фабер“ – Велико Търново.

Първите разкази на Лъчезар Георгиев се появяват на страниците на провинциалната и столична преса. Годината 1982 бележи началото на белетристичното творчество на Л. Георгиев с разказа „Марципана“, публикуван във вестник „Карловска трибуна“. През 1983 г. за разказа – В „Дълбокото подземие“ печели националната литературна награда на вестник „Студентска трибуна“. С годините Л. Георгиев натрупва опит на литературното поприще и като журналист, репортер, кореспондент в различни вестници във Великотърновския регион: през 1983 г. във вестник „Устрем“ в Горна Оряховица, а година по-късно започва работа в редакцията на вестник „Борба“ – Велико Търново и др.

Многолик и многозначен е светът на писателя Л. Георгиев. Темата за художественото постижение на природната и социална същност на човека, неговите стремежи и мащаби на самоизразяване преминава като свързваща нишка през неговото литературно творчество. Героите му са пъстри персонажи, не са праведници, за тях няма еднозначни решения. Те са чувствителни и отзивчиви. Книгите му са многогласни, оптимистични по финал, а духовният път, независимо от зигзагите, на героите му е права линия.

Доколко Лъчезар Георгиев е постигнал целите на художествената литература за изучаване живота на човека и обществото и емоционалното му представяне на читателя, за въдействие на читателя в морално-естетически аспекти, ще покаже времето.

За Лъчезар Георгиев важи определението – писател и учен. Той чувства фактурата на историята, разказва

като страничен наблюдател, развива характери, съобщава за събития и взаимоотношения на хората. Той умее да издирва нови факти, щателно събира материали и с претенции за историческа достоверност ги представя на публиката в художествено-образна форма или в научно изследване. Историческата тема и краеведските проучвания бележат началото на литературната и аучно-изследователска дейност на Л. Георгиев. На основата на проучвания на архиви, записи на спомени от местни жители в Търновско се появяват първите статии и очерци на изследователя Лъчезар Георгиев, посветени на личности от Българското възраждане и националноосвободителното движение. Първата книга на историческа тематика е посветена на белочерковския учител и революционер, съратник и приятел на бачо Киро „Васил Неделчев“ (Биограф. очерк), 1987. Документални разкази за „Следовници на великия скиталец. Очерци за сподвижници на отец Матей Преображенски от Сухиндолския край и Първи търновски революционен окръг 1876 година“ излизат през 1988 г. В съавторство с историци от град Русе през 1998 г. издава „Филип Тотю. Историографски източници. Изследвания“.

Доц. д-р Л. Георгиев работи в областта на изследване книгоиздателската дейност, полиграфията, периодичния печат в България. На тези теми са посветени 10 от научните трудове на юбиляра, много статии в научната периодика, научно ръководство на дипломанти и т.н. Наред с книговедския и литературоведски характер някои от книгите му са отново с историческа насоченост: „Свищов – издателски и печатарски център. История и съвременни аспекти на издателската дейност в България XIX–XX век“, 1994; „Минко Радославов – жизнен път и творчество. Принос към историята на българското образование и книжовност“, 1999; „Захари Стоянов. Редактор и издател. Документи, писма, телеграми.“ 1999.; Книговедски студии и статии. В контекста на историята и теорията на българското книгоиздаване“, 2003. и др. Книгата „Литература и книгоиздателска традиция“ (2000), е изследване върху издателската и печатарската дейност в България в исторически аспект, като същевременно представя и оформителските подходи на българската книга до Освобождението, както и за печатарската дейност в градове Свищов, Велико

Търново, Павликени и като цяло за страната до национализацията през 1947 г. Включени са и текстове с анализ на произведения на мемоарно-документалната литература у нас за националноосвободителното движение в контекста на новата българска литература.

Принос към теоретичните проучвания на книгоиздателския процес са монографии, студии, учебници на доц. д-р Лъчезар Георгиев, например:

– „Теория на книгоиздателския процес. Аспекти, проблеми, тенденции“ (2001). Книга, която е изследвана върху многообразните аспекти на книгоиздателската дейност. Основните акценти са свързани с теоретични и практически познания за шрифтовете и ошрифтяването, за формата на книгата, за принципите при оформянето на елементите на книгата и специфичните оформителски средства. Отделено е място и на маркетинговата стратегия на издателството.

– „Управление и маркетинг на книгоиздателския процес“ (2002), обогатява изследването на мястото на маркетинговата стратегия на издателството.

В съставителство или редакторство Л. Георгиев работи на поприщията на българската книга, преди всичко на научната, за което говори както ръководеното от него в определен период Университетско издателство „Св. св. Кирил и Методий“, така и активното му участие като член на редколегии на научни списания: Педагогически алманах, Архив за поселищни проучвания, Трудове на ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“ – направление Философия и направление Педагогика. Умишлено не се спираме на неговата роля като създател, главен редактор и все така сърцето на научно списание „Издател“, защото самото издание говори за своя създател. Без претенции за цялостен творчески портрет, без строг социо-естетически анализ на творчеството му, с тези редове бихме искали да представим твореца Лъчезар Георгиев, като трудолюбив, напорист, с премерена демонстрация на авторско себелюбие, с оригинален почерк на изследовател, който не се ограничава само в рамките на академичната наука, а обогатява своята научна биография и с немалък брой белетристични прояви, които го представят като оригинален автор на съвременна българска проза.

